

Helsingissä 18 p:nä helmikuuta 1918.

Eräs Tukholmassa ilmestyvän "Socialdemokraten" - lehden toimittaja, Herrr Bohmer, joka tahtoo sovittelua sosialistien ja meidän välillä, on innokkaasti neuvotellut sosialistien kanssa ja myöskin koettanut saada porvarilliset täällä Helsingissä taivutetuiksi sovintoon heidän kanssansa. Minkä verran hän on onnistunut sosialistien taholla, on epätietois-ta eikä kuulu tähän. Kaikille niille monille porvarillisille, jotka o- len tavannut, samoinkuin minulle itselleni on kuitenkin pelkkä ajatus siitä, että meidän hallituksenne voisi suostua minkäänlaisiin neuvotte- luihin tai mihinkään kaupanhierontaan näitten petturien kanssa, kaikkään masentavinta, mitä voi tapahtua.

Koska kuitenkin olen tänään saanut tietää, että Bohmerin lienee on- nistunut tavata muutamia porvarillisia, jotka eivät liene olleet halut- tomia puoltamaan sitä, että suostuttaisiin neuvotteluihin, jos sosia- listit esittäisivät sellaisen ehdotuksen meidän hallituksellemme, en ole voinut olla tuomatta esiin seuraavaa.

Huolimatta niistä kumalista onnettomuuksista, jotka ovat kohdanneet nuorukaisiamme ja muita, olemme täällä Helsingissä kuitenkin hyvässä toivossa luottaen varmasti Mannerheimin lipulliseen ja täydelliseen voit- toon. Tyynellä mielellä olemme valmiit mihin uhrauksiin ja kärsimyksiin tahansa. Me menemme iloisina kuolemaan, jos niin täytyy tapahtua, nyt kun näemme varman vaikkakin verisen pelastuksen tien maallemme. Kaikki arkuus, kaikki epäily on kadonnut, sitä ei ole olemassa. Tuli yhdellä iskulla kuin vapautuksena, kun saimme kuulla Mannerheimin armeijasta ja hänen menestyksistään, siitä, että meillä, kaiken kestetyn näpeän jäl- keen, todellakin oli armeija, joka uljaasti taisteli maan kunnian ja pe- lastuksen hyväksi.

Sitä inhoittavammalta tuntuu sentähden ajatus, että taaskin voisi ol- la kurjia, pimitettyjä olentoja, jotka tahtovat astua kompromissien tiel- le, ja että ehkä nämä yksityiset henkilöt, apunaan puolueellinen sanan- välitys (Bohmer ja muu), voisivat saada turmiollisen mielipiteensä kavas- ti kuuluville.

Valtavan enemmiston lujan tahdon edellä, enemmiston, joka on vaka- vasti ajatellut, tehnyt työtä ja kärsinyt ja on valmis mihin uhrauksiin tahansa isänmaahan pelastukseksi.

Luotan kylläkin meikäläisiin siellä, mutta takäläistä asemaa ei pidä kuvata heille väärin, nyt kun me olemme niin riippuvaisia näitten välit- täjien esityksestä. Se olisi häväistystä niitä kohtaan, jotka jo ovat kaatuneet, jotka huolimatta kaikista vaaroista ovat pyrkineet täältä pois taisteluun, ja niitä kohtaan, jotka ovat valmiita samoinkuin he tyynesti uhraamaan henkensä, kunnan vain meidän pelastua. Ajattelen sitä isää, joka, kuollessansa tästä välityksestä, kalpeana suuttumuksesta sanoi mi- nulle: "Vaikkapa he ampuisivat lapseni silmiäni edessä, ja vaimoni, ja ojentaisivat kiväärin minua itseäni vasten, enemminkin kärsisin kaiken tä- män kuin neuvottelisin kavaltajien kanssa." Samoin sitä isää, jolla on pienoinen poika, ja joka pian odottaa toisen lapsensa syntymistä, ja kui- tenkin jättä onnellisen kotinsa, lähtee taisteluun maansa puolesta, "joka nyt kutsui häntä."

Nämä esimerkit näyttävät kylliksi, millainen mieliala täällä on, sittenkuin meidän oma armeijamme on muodostettu ja vapaussota on alkanut; sittenkuin meidät on pakotettu vetoamaan aseisiin laannistaaksemme kaiken sen kehoudon, joka on tunkentunut maahan ja uhkaa tukahduttaa meidät puristukseensa. Kaikki tahtovat olla mukana tässä vapautustaistelussa, joka vihdoin on alkanut, ja joka nyt on käytävä loppuun, maksoi mitä maksoi. Täällä on myöskin osoitettu sellaista tahdon yksimielisyyttä, in- nostusta ja uhrautuvaisuutta, jonka kaltaista ei ole koskaan ennen tavat- tu, niin todellaista saakaruita ja miehistä hyvettä, mistä me voimme

Handwritten text at bottom: "Helsingfors 10 p:n postikortti 1918"

ylpeillä, ja joka antaa uskoa kansamme tulevaisuuteen. On ihanaa nähdä sellaista muurmieheensään vaikkakin täytyy myöntää, että ei kaikki nyt kiireessä ole tullut parhaimmalla ajateltavissa tavalla järjestetyksi, mikä on ymmärrettävissä.

Mutta silloin tulevat nämä "sovittelijat" ja tahtovat pelastaa puolue-toverinsa, joitten juonet heidän kuitenkin täytyy tuomita. Eivätkö he huomaa, että lopuksi olisi parempi myöskin kansainväliselle sosialismille jos ne epämuodostumat, jotka ovat syntyneet sen keskuudessa, muserrettai-siin, kuin että nämä heittiöt pelastettaisiin turmioksi puolueelle.

Mutta tämä olkoon heidän asiansa. Meille on selvää, että vaikkapa me nyt ryhtyisimme neuvotteluun meikäläisten maankavaltajain kanssa ja nämä siten uudestaan tehtäisiin ihmisiksi, he taaskin, vaikkakin hiukan lamau-tuneina alussa, nopeasta kylläkin uudistaisivat kerskailunsa, fraasinsa ja valheensa - luoden vain uusia sellaisia - ja tietenkin juonensa venäläis-ten kanssa, jonka takia me siten emme laisinkaan pääsisi vapaiksi venä-läisistä. Kaikki kärsimykset ja uhrit olisivat silloin olleet aivan turhat. Ja silloin olisi myöskin todanteolla meidän loppumme. Nyt täytyy vapautuk-sen tapahtua. Sellaista ihmeellisen edullista ulkonaisten olosuhteitten yhdistelmää kuin nyt emme voi odottaa toista kertaa; ~~jos Venäjä~~ Venäjään ja vaikkapa se sattuisikin, niin me olisimme, jos siteet Venäjään pysyvät voimassa, aivan varmasti venäläistytettyjä ja turmeltuja ennen sitä. Nyt on Venäjä rikkirovitty, voimaton, vihollisten, meidän luonnollisten liitt-toilaisten, ahdistama. Ihmeellinen on tapahtumain kehitys myöskin siihen nähden, että ne nyt jo sodan jatkuessa olemme tulleet vapauksi kansaksi, samoin ihmeellistä kuinka ne itsessään niin surulliset olosuhteet ovat ai-heuttaneet sen, että tuota pikaa olemme saaneet armeijan, jolla voimme ottaa osaa sodan loppuvaiheeseen ja me, kuten täytyy toivoa, kunnialla voimme ottaa osaa meitä koskeviin rauhanneuvotteluihin.

Mutta sekä aineellisesti että henkisesti katsoen täytyy meidän ensin perin pohjin voittaa sisäinen vihollinen ja sitten jatkaa taistelua aina lopulliseen tilintekoon Venäjän kanssa. Tavallisen kaavan mukaan pitää to-sin ensin sopia sisäisen vihollisen kanssa ennenkuin käännyttään ulkonaista vastaan, mutta se ei nyt ole toteutettavissa, kun ne kaksi ovat yhtä, vaan se veisi kaiken hunningolle. Sentähden täytyy nyt säälimättä masertaa tämä maassa oleva kaksinainen vihollinen. Ainoastaan täydellisellä voitolla saamme maan rauhoitetuksi ja riittävän vahvan rintaman Venäjää vastaan saavuttaaksemme lopullisen ratkaisun sillä taholla.

Jos taas katsomme tulevaisuuteen, niin täytyy kai Venäjän, jossa on 30 miljoonaa suurvenäläistä, kuitenkin kerran joutua kutakuinkin järjes-tettyihin oloihin. Silloin on tärkeää meille, että olemme hyvin kokoon-tu-Neita, järjestyneitä ja voimakkaita. Voitollisten urotoitten jälkeen voi kuitenkin paljon tulla mahdolliseksi, paljon, mikä nyt näyttää melkein saavuttamattomalta. Sentähden meidän ei tarvitse olla epätoivoisia tulevai-suudesta kaiken sen rappeutuneisen takia, mikä nyt on tullut näkyviin ja aiheuttanut sen, joka näytti uskomattomalta, sisällisen sota. Nyt on vaan kysymyksessä köyde eteenpäin horjumat täydelliseen voittoon.

Näitten rivien tarkoituksena onkin vain se, että Te ette mitenkään, huo-lehtien meistä täällä etelässä, kuvattakoon sitten meidän kohtaloamme kuinka synkäksi tahansa, ja saatettakoon meitä alttiiksi mitä suurimmalle vaaralle, antaisi estää itseämme kompromissin tähden jatkamasta etenemis-marginaali tälle, kunnes täydellinen voitto on saavutettu.

